

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸ੍ਰੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀਕੀਠ
ਤੇ॥ ਚਾਗੁਕਲਿਆਨੁਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੧੦॥ ਬਿਨੁਕ
ਰਤਾਰਨਕ੍ਰਿਤਮਮੋਨੋ॥ਆਦਿਅਜੋਨਅਜੋਅਬਿਨਸੀ
ਤਿਹਪਰਮੇਸੁਰਜਾਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕਹਾਂਭੁਯੋਨੋਆਨ
ਜਗਤਮੈਦਸਕੁਅਸੁਰਹਰਿਘਾਏ॥ਅਧਿਕਪ੍ਰਪੰਚਦਿ
ਖਾਇਸਬਨਕੋਆਪਹਿਬ੍ਰਹਮਕਹਾਏ॥੨॥ਭੁਜਨਗ
ਨਨਸਮਰਸੁਸਦਾਪ੍ਰਕੁਸੋਕਿਮਜਾਤਗੰਨਾਯੋ॥ਜਾਂਤੇ
ਸਰਬਕਾਲਕੇਅਸੋਕੇਘਾਇਬਚਾਇਨਆਯੋ॥੨॥
ਕੈਸੇਤੋਹਿਤਾਰਿਹੈਸੁਨਿਜਨੁਆਪਿਭੁਬਿਓਰੁਵਸਾਗਰ
ਫੁਟਿਓਕਾਲਪਾਸਤੇਤਬਹੀਗਹੈਸਰਣੁਨਗਤਾਗਰ॥

੩॥੧॥ ਤਿਲੀਗਕਾਇਆਨਕਾਠੀ॥ ਕੇਵਲ
 ਕਾਲਈਕਰਤਾਰਾਆਦਿਅੰਤਿਅੰਤਮੁਰਤਿਗੜ੍ਹ
 ਨਭੰਜਨਹਾਗ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਨਿਦਉਸਤਤਿਜਉਨਕੇ
 ਸਮਸਤਮਿਤਨਕੋਇ॥ਕਉਨਬਾਦਪਰੀਤਿਸੈਪਸੁ
 ਸਾਰਬੀਰਬਹੋਇ॥੧॥ਤਾਤਮਾਤਨਜਾਤਜਾਂਕਰਪੁਤ੍ਰ
 ਪੋਤ੍ਰਮੁਕੰਦਾ॥ਕਉਨਕਾਜਕਹਾਇਗੋਆਨਕਉਸਲਾ
 ਚੰਦਾ॥੨॥ਦੇਵਦੈਤਦਿਸਾਵਿਸਾਜਿਹਕੀਨਸਰਬਪਸ
 ਗ॥ਕਉਨਉਪਮਾਤਉਨਕੀਮੁਖਲੋਤਨਾਮਮੁਰਾਰਿ॥੩
 ॥੨॥ ਰਾਗੁਦੇਵਗੀਧਾਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੧੦ ਦੇਕੁ
 ਬਿਨਾਦੁਸਰਨਚਿਨਾਗਾਭੰਜਨਗੜ੍ਹਨਸਮਰਬਸਦਾ

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਤ ਹੋ ਕਰਤਾਗ ॥ ੧ ॥ ਕਹਾਂ ਭਾਇਓ ਜੋ ਅਤ ਹਿਤ ਚਿ
 ਤ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸਿਲਾ ਪੁਜਾਈ ॥ ਪਾਨ ਬਕੇ ਪਾਹਨ ਕ
 ਹ ਪਰਸਤ ਕਛੁ ਕਰੁ ਸਿਧਨ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਅਛੁ ਤੁਹੀ ਦੀ
 ਪਾਪੁ ਅਰਪਤ ਹੋ ਪਾਹਨ ਕਛੁ ਨ ਖੈ ਹੈ ॥ ਤਾ ਮੋ ਕਹਾ ਸਿ
 ਧ ਹੋ ਰੇ ਜਨ ਤੇ ਹਿ ਕਛੁ ਬਰਦੈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਜੀਓ ਹੋਤ ਤੇ
 ਤ ਕਛੁ ਤੁਹਿ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਕੇਵਲਾ ਕਾਲ
 ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨੁ ਯੋ ਨਹਿ ਕਤ ਹਿਓ ਧਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩
 ਰਾਗੁ ਰਾਮ ਕਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ੧੦ ॥ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰ
 ਮ ਪੁਰਖੁ ਪਗੁ ਲਾਗੋ ॥ ਸੇਵਤ ਕਹਾ ਮੋਹ ਨਿਦ੍ਰਾ ਮਹਿ ਕਬ
 ਹੁ ਸੁਚਿਤ ਹੋ ਜਾਗੋ ॥ ੧ ॥ ਅਉਰ ਨ ਕਹਾ ਪਰਬੈ ਧਤ ਹੋ ਪਸੁ

ਤੇ ਹਿ ਪ੍ਰਬੋਧ ਨ ਲਾਗੋ ॥ ਸਿੰਚਤ ਕਹਾ ਪਰੋ ਬਿਖ ਅਨ ਕਉ
 ਕਬਹੁ ਬਿਖੈ ਰਸ ਤਿਆਗੋ ॥ ੨॥ ਕੇਵਲਾ ਕਰਮ ਕੁਰਮ
 ਸੇਚੀ ਨਹੁ ਪਰਮ ਕਰਮ ਅਨਗੋ ॥ ਸੰਗੁ ਹੁਕਰ ਹੁਸਦਾ
 ਸਿਮਰਨਿ ਕੇ ਪਰਮ ਪਾਪ ਤਜਿ ਭਾਗੋ ॥ ੩॥ ਜਾਂ ਤੇ ਦੂਖ ਪਾ
 ਪ ਨਹੀ ਭੁਟੈ ਕਾਲ ਜਾਣ ਤੇ ਤਾਗੋ ॥ ਜਉ ਸੁਖ ਚਹੈ ਸਦਾ
 ਸਭ ਤਨ ਕੇ ਤਉ ਹਰਿ ਕੇ ਰਸ ਪਾਗੋ ॥ ੪॥ ੪॥ ਰਾਗੁ
 ਦੇਵਗਿ ਪਾਗਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ੫॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ
 ਬਾਦ ਨ ਪੈਗੈ ॥ ਚਉਦਹ ਲੋਕ ਜਾਹਿ ਬਸਿ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਤੇ ਕ
 ਹਾਂ ਪਲੈਗੈ ॥ ੬॥ ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਉ ਬਾਰਨ ਸਾਕਹਿ ਜਾਂ ਕਰ
 ਨਾਂ ਉਰਟੈਗੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਹੁਦੁ ਸੁਰਜ ਸਾਸਿ ਤੇ ਬਸਿ

੩੦੫

ਕਾਲਸਬੈਹੈ॥੨॥ ਬੇਦਪੁਰਾਨਕੁਰਾਨਸਬੈਮਤਨਾਕ
 ਹਨੇਤਕਹੈਹੈ॥ ਇੰਦੁਫਨਿੰਦੁਮੁਨਿੰਦੁਕਲਪਬਹੁਤਾਂਕੇ
 ਪਿਆਨਨਅੰਹੈ॥੩॥ ਜਾਕਰਰੂਪਰੰਗੁਨਹੀਜਾਨੀਯ
 ਤਸੇਕਿਮਸਿਆਮਕਹੈਹੈ॥੪॥ ਇਯੋਕਾਲਜਾਲਤੇਤ
 ਬਹੀਤਾਹਿਚਰਨਲਪਟੈਹੈ॥੫॥੫॥ ਰਾਗੁਬਿਲਾ
 ਵਲਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੬॥ ਸੇਕਿਮਮਾਨਸਰੂਪਕਹਾ
 ਏ॥ ਸਿਪਸਮਾਪਿਸਾਧਕ੍ਰਿਗਾਰੇਕਿਹਹੂੰਨਦਿਖਨਨਪਾ
 ਏ॥੭॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਾਰਦਬਿਆਸਪਰਾਸਰਪੂਸੇਪਿਆਵ
 ਕਿਪਿਆਨਲਗਾਏ॥ ਬੇਦਪੁਰਾਨਹਰਿਹਰਿਹਰਿਛਾਡਿ
 ਓਤਦਪਪਿਆਨਨਅਏ॥੮॥ ਚਾਨਵਦੇਵਪਿਸਾਰਪ੍ਰੇ

ਤਨਰਨੇਤਹੀਨੇਤਹੀਨੇਤਕਹਾਏ॥ ਸੁਛਮਤੇਸੁਛਮਕ ੩੧੦
 ਰਿਚੀਨੈਬ੍ਰਿਪਨਬ੍ਰਿਪਬਤਾਏ॥ ੩॥ ਰੂਮਅਕਾਸਪ
 ਤਾਰਸਬੈਸਜਿਏਕਅਨੇਕਸਦਾਏ॥ ਸੋਨਰਕਾਲਾਠਸ
 ਤੇਬਾਚੇਜੇਹਰਿਸਰਨਿਸਿਧਾਏ॥ ੪॥ ੬॥ ਸੋਰਠਿਪ
 ਤਿਸਾਹੀ॥ ੧੦॥ ਅਬਕੈਤੇਰਾਜਪੁਤਕਹਾਉ॥ ਪਾ
 ਰਮਵਾਸੀਘਰਕੇਸਾਧੀਅਪਨੇਗਹਚਲਾਉ॥ ੧॥ ਕਾਮ
 ਕ੍ਰੋਧਕਮਰਕਟਾਰਾਬਸਿਕਰਿਬਾਂਧੀਤਤਤਰਵਾਰਬੰਧਾਂ
 ਉ॥ ਸਹਜਸੁਰਤਿਕਾਤਰਕਸਬਾਧੀਨਿਰਤਿਕਮਾਣਚ
 ਨ੍ਹਾਉ॥ ੧॥ ਘੋਨ੍ਹਾਗਿਆਨਸੰਤੋਖੁਲਾਗਾਮੀਸਤਕੋਜੀਨ
 ਕਸਾਉ॥ ਗਗਨਮੰਡਲਕਉਕਰੰਪਆਨਭੈਕੋਚਾਬ

ਕਲਾਉ॥੨॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦੁ ਸੰਜੇ ਆਪਹਰਉ ਸੋਹਿਦੇ ਪ
 ਬਨਾਉ॥੩॥ ਭੁਤੀਕਾਗਨ ਸਰਪਰਮਾਰੀ ਸਭੁ ਬੈਦੁ
 ਦਮਿਦਾਉ॥੪॥ ਪਹਿਲੀ ਚੋਟ ਬਿਲਾਈ ਮਾਰਉ ਸਸਾ
 ਬਾਨ ਪਾਰਿ ਪਾਉ॥੫॥ ਮਨ ਮਿਰਗ ਕਾਲਾ ਹਰਿ ਕਾ
 ਲਾਨੀ ਵਤਠਾਂ ਪਕਰਿ ਗਲਿ ਅੰਉ॥੬॥ ਅਲਾਖ ਪੁਰ
 ਖਰੀ ਕਰਉ ਚਾਕਰੀ ਚਿਹਰਾ ਨਾਇ ਲਿਖਾਉ॥੭॥ ਪੈਰੇ ਦ
 ਗ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇਰੁ ਗਤਿ ਦਾਦਨੀ ਪਾਂਉ॥੮॥ ॐ॥
 ਸੋਰਠਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੯॥ ਪੁਰੁਜੀਤੋ ਕਹਲਾਜ
 ਹਮਾਰੀ॥ ਨੀਲ ਕੰਠ ਨਰ ਹਰਿ ਨਾਗਾਇਨੀ ਲਾਬ ਸਨ
 ਸਨਦਾਰੀ॥੧੦॥ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੁਆਮੀ ਪਾ

ਵਨਪਵਨਅਹਾਰੀਆਪਵ ਮਹਾਂਜੋਤਿਮਪਮਰਦ
 ਨਮਾਨਮੁਕੰਦਮੁਰਾਰੀ॥੨॥ ਨਿਰਬਿਕਾਰਨਿਰਜੁਗਨਿ
 ਦ੍ਰਾਬਿਨੁਨਿਰਬਿਖਨਰਕਿਨਿਵਾਰੀ॥ਕਿਪਾਸਿਪਕਾ
 ਲਾੜੈਦਰਸੀਕੁਕ੍ਰਿਤਪ੍ਰਨਾਸਨਕਾਰੀ॥ਹਉਮਤਮੰਦਰ
 ਰਨਸਰਨਾਗਤਿਕਰੁਗਹਿਲੋਹਉਬਾਰੀ॥੪॥੮
 ਸੋਰਠਿਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੧੦ ਰੇਖੀਜੋਗਨਰੇਖਦਿਖਾਏ
 ਨਾਹਿਨਜਟਾਬਿਭੂਤਨਖਨਮੈਨਾਹਿਨਬਸਤਰਗਾਏ॥
 ੧॥ਚਹਾਉ॥ਜਓਬਨਬਸੈਜੋਗਕਹਪਾਈਐਪੰਛੀ
 ਸਦਹੀਬਸਤਬੈਨੋ॥ਕੁੰਚਰਸਦਾਪੂਰਿਸਿਰਿਮੇਲਾਤਦੇ
 ਖਹੁਤੁਮਹੀਸਮਸਤਮੈਨੋ॥੧॥ਦਾਦਰਮੀਨਸਦੀਤੀਰਥ

੩੧੨

ਪਨਰਪਾਉਧ੍ਰਿਤਮਾਨਪਗਾਧਰਅਨਥਿਕਰਅਸਪਾਰੀ॥

ਮੋਕਰਯੋਕਰਤਇਸਨਾਨਾ। ਪਿਆਨਬਿਲਾਨ੍ਰਬਕੀਬ
ਕਲਾਵਤਤਿਨਕਿਆਜੋਗੁਪਛਾਨਾ। ੨॥ ਜੈਸੇਕਸਦ
ਠਗਨਕਉਠਾਟਤਐਸੇਹਰਿਹਿਤਕੀਜੈ। ਤਬਹੀਗਿ
ਆਨਤਤਕਉਜਾਨੈਪਰਮਪਖੁਖਹਿਪੀਜੈ। ੩॥ ੯॥

ਸੋਰਠਿਪਾਤਿਸਾਹੀ। ੧੦॥ ਜੋਗੀਜੋਗਜਟ
ਨਿਮੋਨਾਹੀ। ਕੁਮਕੁਮਮਰਤਕਹਾਪਚਿਪਚਿਕਰਿਦੇ
ਖਿਸਮਝਿਮਨਮਾਹੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਜੋਜਨਮਹਾਂਤਤ
ਕਉਜਾਨੈਪਰਮਗਿਆਨਕਉਪਾਵੈ। ਤਬਇਹਏਕਠਉ
ਰਮਨਗਾਥੈਦਰਦਰਕੁਮਤਨਸਾਵੈ। ੨॥ ਕਹਾਂਕੁਯੋਗਿ
ਹੁਤਜਿਉਠਿਭੁਗੋਬਨਮੈਕੀਨਨਿਦਾਸਾ। ਮਨਤੋਰਹਾ

ਸਦਾਪਰਹੀਮੈਸੋਨਹੀਰੁਯੋਓਦਾਸਾ॥੨॥ਅਧਿਕਪ੍ਰਪੰ ੩੧੨
 ਚਾਦਿਖਾਇਠਗਾਨਗੁਜਾਨਜੋਗੁਕੁਜੋਗਾ॥ਤੁਮਜੀਅ
 ਲਾਖੀਤਜੀਹਮਮਾਇਆਮਾਇਆਤਮੈਨਛੋਗਾ॥੩॥
 ੧੦॥ ਰਾਗੁਰਾਮਕਲੀਪਾਤਿਸਾਹੰ॥੧० ਰੋਮਨ
 ਇਹਬਿਪਿਜੋਗੁਕਮਾਉ॥ਸਿੰਫੀਸਾਚਅਕਪਟਕੰਠਲ
 ਪਿਆਨਾਬਿਕੂਤਚੜ੍ਹਾਉ॥੧॥ਤਾਤੀਗਹੋਆਤਮਬਸਿ
 ਕਰਿਕੈਭਿਛੁਨਾਮਅਧਾਰੀ॥ਬਾਜੈਪਰਮਤਾਰਤਤਹ
 ਰਿਕੋਉਪਜੈਗਾਗਰਸਾਰੀ॥੨॥ਉਪਦੈਤਾਨਤਰੰਗਰੰਗ
 ਅਤਿਗਿਆਨਗੀਤਬੰਧਾਨੀ॥ਚਕਿਚਕਿਰਹੋਦੇਵਦਾ
 ਨਦਮੁਨਿਛੁਕਿਛੁਕਿਬਿਓਮਾਬਿਵਾਨੀ॥੩॥ਆਤਮ

ਉਪਦੇਸ਼ ਸ੍ਰੇਸ਼ਥ ਸੰਜਮ ਕੋਜਾਪ ਅਜਪਾਜਾਪੈ। ਸਦਾਰਹੈ
 ਕੰਚਨਕੀ ਕਾਂਇ ਅੰਕਾਣਨ ਕਬਹੂੰ ਬਿਆਪੈ॥੪॥੧੧
 ਰਾਮਕਲੀ ਪ੍ਰਤਿਸਾਹੀ॥੧੦ ਰੇਮਨ ਐਸੋ ਕਰਿ
 ਸੰਨਿਆਸਾ। ਬੰਨਸੇ ਸਦਨ ^{ਸਦ} ਕਰਿ ਸਮਝੁ ਮਨਹੀ ਮਾਂਹਿ
 ਉਦਾਸਾ॥ ੧। ਰਹਾਉ॥ ਜਤ ਕੀ ਜਟ ਜੈਗ ਕੋ ਸੰਜਨੁ ਨੇਮ
 ਨਨਖਨ ਬਢਾਓ। ਗਿਆਨ ਗੁਰੁ ਆਤਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਹਨ
 ਮਾਥਿ ਰੂਤ ਲਗਾਓ॥ ੨। ਅੰਯਪ ਅਹਾਰ ਸੁਖ ਲਾਪਸੀ
 ਨਿਵਾਰੈ ਯਾਛਿ ਮਾਤਨ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਸਦਾ ਨਿ
 ਰਬਾਹਿ ਬੈਰੈ ਬੈਰੈ ਗੁਣ ਅਤੀਤਾ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰ
 ਕਾਰ ਲੋਕੁ ਠਹਿਰਾ ਮਨ ਸੀਲਿਆਵੈ। ਤਬ ਹੀ ਆਤਮ ਤ

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪ੍ਰੇਮਸਮਾਰਗਗਿਰੀਬ
 ਲਿਖਤੇ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ਆਗਿਆਸ੍ਰੀਅਕਾ
 ਲਾਪੁਰਖਨੀਕੀਸਿਉਧਿਆਉਪਹਲਾਉਪਦੇਸ
 ਬੰਦਗੀਸਿਮਰਨਕੀਰਹਤਕਾਅਕਾਲਾਪੁਰਖਕੀਬਾਚਾ
 ਇਸਕੀਟਪ੍ਰਤਿ॥ ਹੇਪੁਰੁਤੋਰਾਰੂਪਮੈਅਪਨੇਰੂਪਤੇਸਾਨਿ
 ਸਦਾਰਿਆਰੈਨਿਦਾਨਿਆਹੈ॥ ਸੰਸਾਰਬਿਖੈਪੰਥਪਰਚਾ
 ਕਰਿਬੇਕੈ॥ ਕੈਸਾਪੰਥੁਜਿਸਤੇਧਰਮਕਾਪੂਰਾਸਹੋਇਗਾ
 ਅਰੁਕਬੁਧਿਕਾਨਸੁਹੋਇਗਾ॥ ਅਰੁਸਬੁਧਿਕਾਪੂਰਾਸੁਹੋ

ਇਗਾ ਅਰੁ ਮੈ ਜੋ ਹੋ ਸੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੋ ਮੇਰੇ ਜਾਣਨੇ ਬਿਨ
ਅਉਰ ਦੂਸਰੇ ਕਉ ਜਾਣਨਾ ਨਹੀ। ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮੈ ਪੁਰ
ਦੁਕੀਆ ਹੋ ਸੋ ਰਹਿਓ ਜੋ ਇਨ ਜੀਅ ਨ ਕਉ ਮੋਦ ਸਨਾਂ ਸਿ
ਅੰਬ ਖੈ ਉਪਦੇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਕਰਿ ਦੇਤਾਰਹਿ ਆਹੀ। ਤਾਂ
ਅਬ ਤਾਂ ਈ ਇੰਤੈ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਲਾਜਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕਉ ਧਿਗ
ਈਓ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਸੋ ਮਨੁ ਖਤੇਛ
ਪਾਇ ਕਰਿ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਮੈ ਜੋ ਹੋ ਸੋ ਪੁਰਖ ਹੋ ਸਰਬ ਘ
ਟਾਂ ਬਿਖੈ ਸਮਾਇ ਰਹਿ ਆਹੈ ਅਰੁ ਬਿਆਪਿ ਰਹਾ ਹੋ। ਪ
ਰੁ ਜਾਨੇ ਤਾਂ ਪੁਛਤੇ ਕਿ ਆਛ ਪਾਵਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਬਦ ਕੀ
ਤੁਮ ਆਗਿਆ ਮਾਨੀ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਦਸ ਜਾਮੇ ਪੈਏ

ਸਨਿਸੇਉਧਾਰਨੇਵਾਸਤੇ। ਜੇਏਹੁਸੀਸਾਰੁਪਾਪੀਹੈਕਿਵੈਉ
 ਧਾਰੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਅਬਕਲਿਜੁਗਨੇਅਸੁਲਾਅਗਿਆਸੈ
 ਬਹੁਤਕੀਏਹੈ। ਅਬਜੇਤੇਪਾਥਿਹੈਨਿਸੇਸਕੁਮਲੇਛਪੀ
 ਬਾਸਿਉਮਿਲਿਨਾਂਹਿਗੇ। ਅਰੁਮਲੇਛਪੀਬੁਭੀਹੁਕਮ
 ਪਾਇਕੇਪ੍ਰਗਟਿਅਹੈ। ਜੇਏਸਕੀਕਥਾਲਿਖੀਐਤਉ
 ਗਿਰੀਬੁਬਢਿਨਾਇ। ਅਰੁਮਲੇਛਪੀਬੁਭੀਅਪਨੇਧ
 ਰਮਬੀਚਲਿਗਾਇਆਹੈਰੂਲਾਹੈ। ਅਬਸੇਏਸਕਉਤ
 ਤਪ੍ਰਜਾਕਰਿਦੇਤਾਹੈ। ਪ੍ਰਗਟਿਸਕਾਪ੍ਰਗਾਸਦਿਨੈਨਿਨਬ
 ਹੁਤੁਹੋਇਗਾ। ਅਰੁਹੋਇਆਹੈ। ਕਲੂਬਿਅਪਿਨਾਏਗਾ
 ਅਰੁਬਿਅਪਿਆਹੈ। ਪੁਰਮਾਤਾਕੀਸੇਜਪਰਿਚਰੇਗਾਅ

ਰੁਕਾਈ ਬਹਿ ਨ ਕੀਸੇ ਜਉ ਪਰਿ ਚੜ੍ਹੇਗਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਬੇਟੀ
ਕੀਸੇ ਜਉ ਪਰਿ ਚੜ੍ਹੇਗਾ ਅਰੁ ਰਾਵਹਿਗੇ ਰੁਕਾ ਕਰਹਿਗੇ
ਅਰੁ ਇਸ ਬੀਉ ਪਰਿ ਤਕਉ ਨ ਕਉ ਨ ਬੀਚਾਰੁਗਾ ਨੀਐ
ਗਾ ਅਰੁ ਰਾਜੇ ਪਰਜਾ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਖਾਨੁ ਨ ਦੇਹਿਗੇ
ਅਰੁ ਖੁਦੇ ਵਹਿਗੇ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਇਨਾ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਕੁਰਉਠਾ
ਇਨ ਸਕੇਗੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਹੋਇਗਾ
ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਹੋਵੇ ਦੇਵਾਸਤੇ ਏਹੁ ਕਹਿਆ
ਹੈ ਜੋ ਕਛੁ ਚਲਾਨੁ ਚਲਾਨੁ ਹੋਇਗਾ ਸੋ ਚਲੇਗਾ ਸਹੀ
ਸਬਾਤ ਕੀ ਇਹ ਏਕਹੀ ਬਾਤ ਹੈ ਜੋ ਬਿਰਦੁ ਜਾਨੈ ਕੈ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀ ਹੈ ਤਬ ਬਿਰਦੁ ਜਾਨੈ ਕੈ ਦਸ ਜਾਂ ਮੇਇਨ

ਜੀਅੰਦੇਵਾਸਤੇਸਤਿਗੁਰੂਪੈਧੇਸੇਜੇਇਨਜੀਅੰਕੀਪਾ
 ਰਗਗਾਮੀਹੋਵੈ। ਅਰੁਏਹੁਪੰਥੁਗੁਰੂਕਾਕਹਾਇਆਥਾ।
 ਅਰੁਅਬਜੋਮਹਾਂਪਾਪਹੋਨਿਗੋਕੋਲੀਕਿਸੈਕਉਬਦੈਗਾ
 ਨਾਹੀ। ਪਿਆਰੁਭਾਉਭਗਤਿਉਠਿਜਾਇਗੀ। ਅਰੁਮ
 ਨਮਤਿਭਯਾਨਾਇਗੀ। ਇਸਤੇਮਿਹਰਕਰਿਕੈਆਪ
 ਣਾਨਾਨੁਕਰਿਕੈ। ਇਤਤੇਮਿਯਾਕੈਸ੍ਰੀਅਕਾਲਪੁਰਖਜੀ
 ਖਾਲਾਸਾਕੀਤਾਹੈ। ਅਭੁਕਾਇਜਗਕਉਏਹੁਆਗਿਆ
 ਹੋਈਹੈਜੇਇਸਖੀਸਿਵਾਇਜੋਕੋਈਹੋਰੁਪੰਥੁਹੈਸੋਸਰੁ
 ਮਲੇਛੁਪੰਥੁਸੋਮਿਯਾਇਦੇਹੀ। ਕਿਸਵਾਸਤੇਜੋਅੰਤ
 ਮਲੇਛੁਪੰਥੁਕਾਭੀਨਾਸੁਹੈਅਰੁਨਰਕਿਗਾਮੀਹੋਇਗਾ

ਸੰਮਤਸਤਾਰਸੈਪਚਵੰਜੇ॥੧੭੫੫॥ ਮਹਿਜੋਕੋਈ
ਇਸਪੰਥਾਵਿਖੇਅਵੈਗਾਸੋਅਪਨੇਧਰਮਬਿਖੇਰਹੇਗਾ॥
ਨਹੀਤਾਂਕਲਿਜੁਗਾਗਿਰਾਸਲਾਏਗਾ॥੪੫੫॥ ਕਲਿ
ਜੁਗਕੇਬਿਖੈਸਤਿਜੁਗਵਰਤੈਗੋ॥ਬੋਧਿਨੀਉਓਸਕਾ
ਨਾਉਹੋਇਗੋ॥ਆਪਸੁਦੀਪ ਦਿਨਾਰਾਤਿਪਿਛੁਲੀ॥
ਪ੍ਰਤੀਆਂ੧੦ ਪਲ ੩੨ ਤਿਤੁਸਮੇਜਨਮਸ੍ਰੀਬੋਧਿ
ਨੀਭਾਇਓ॥ ਸੰਮਤ ੧੬੬੬ ॥ ਤੁਹਾਂਸਤਜੁਗਕੋਰਾ
ਜੇਵਰਤੈਗੋ॥ਕਲਿਜੁਗਮਧੇਬਰਖ੧੭੩੦॥੨੫
ਏਤਨਾਪ੍ਰਮਾਨਹੋਇਗੋ॥ਉਪਰੰਤਕਲਿਜੁਗਕੋਬਹੁਤ
ਜੋਰੁਹੋਇਗੋ॥ਕਲਿਜੁਗਵਰਤਿਜਾਇਗੋਨਾਲੇਜੇ

ਹੋਇਗੋ॥ ਸਤਜੁਗਾਅਰਬਲਾਮਾਨੁਪਕੀ ੨੦੫
 ਤਿਤੁਸਮੈਸੁਖਬਹੁਤੁਹੋਇਗੋ॥ ਸਤਿਜੁਗਕੇਦਰਸਿ
 ਆਨਿਜੋਬਰਤਮਾਨੁਹੋਇਗਾ॥ ਸੋਬਿਤੀਪ੍ਰਮਾਨ ੧੭
 ਨਿਛੜਾ॥ ੩੬॥ ਵਾਰਪ੍ਰਮਾਨਬਾਰਾ॥ ੧੨॥ ਮਾਸੇਪ੍ਰ
 ਮਾਨਚਉਦਹ॥ ੧੪॥ ਦਿਨਮਹੀਨੇਕੇ ੫੦॥ ਦਿਨਕੀ
 ਮਾਂਘਨੀਆਪੈਤਾਲੀ॥ ੪੫॥ ਰਾਤਿਪ੍ਰਮਾਨਪੈਤਾਲੀ ੪੫
 ਅੰਤਕਾਲਾਅਪਨੇਸੰਤਖਾਲਾਸੇਕੀਰਛਿਅਕੇਵਾਸਤੇ॥
 ਕਿਉਜੋਮਲੇਛਪੀਥਕਾਭੀਜੋਹੋਇਗਾ॥ ਤਬਸੰਤੁਲਨ
 ਗਾਰੀਬਿਖੈਪ੍ਰਗਾਸੁਲੇਵੈਗਾ॥ ਦੁਸਟਾਂਕਾਸੰਘਾਰੁਕਰੈਗਾ॥
 ਪਰੁਖਾਲਾਸੇਤੇਓਰੇਹੀਹੋਇਗਾ॥ ਅਰੁਪਰਮਕੀਧਜਾਜਾਹ॥

ਚਿਕਰਦੁਈਐਗੀਕੀਚੇਗੀ। ਅਰੁਮਲੇਛਪੀਥਕਾਭੀ
 ਨਾਸੁਕਰਦੁਈਏਗਾ। ਪ੍ਰਗਾਸਮਰਦਕੇਚੇਲੇਕਾਹੋਇਗਾ ०
 ਸੰਭੁਲਨਗਗੀ। ਸਿਖੈਹੋਇਗਾ। ਅਪਨੇਰੂਪਤੇਪੈਦੇਕਰ
 ਦੁਈਏਗਾ। ਅਰੁਦੀਵਾਨਮਕੂਛਕਰਦੁਈਐਗਾ। ਅ
 ਰੁਜੇਕੇਈਮਨੁਖਨੇਗਾਰੁਕਹੈਗਾ। ਉਸਦੀਜੀਕੁਕਟਦਾ
 ਇਡਾਲੀਏਗੀ। ਅਰੁਕਹੈਗਾ। ਮੈਪਰਮਪੁਰਖੁਕਾਦਾਸ १
 ਹੋਮਰਦਕਾਚੇਲਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਤਨੀਆਂਮੰਜੀਆਂਹੋਨਿ
 ਗੀਆਂ। ਤਿਤਨੀਆਂਸਭੁਨਕਾਨਾਸੁਹੋਇਗਾ। ਕਿਉਜੇਓ
 ਤਿਸਮੇਦੀਵਾਨਸਭੁਮਕੂਛਹੋਨਿਗੇ। ਓਤਸਮੈਕੇਅਗ
 ਲੀਆਂਕੇਪਿਛਲੀਆਂਮੰਜੀਆਂਕਾਨਾਸੁਕਰੇਗਾ। ਅ

ਹੁਇ ਕਸੰ ਨਿਆਸੀ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ ਸੰਨੀ ਆਂ ਪਾਇ ਬਹਿ
 ਨਗੋ ਤਿਨ ਕਾਏ ਹਰ ਦਾਣ ਕਰ ਉਗਾ ਜੋ ਨਰ ਕਘੋਰ ਮੈਗੋ
 ਤੇ ਦੇਵਾਂ ਉਗਾ ਅਰੁ ਭੂਠੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਦਾਸ ਤੇ
 ਠੰਢ ਕਰਿ ਕੈ ਸਿਖਾਂ ਨੂਰੁ ਲਾਇ ਨਿਗੋ ਅਰੁ ਉਹ ਸਿਖ
 ਕੁੀ ਮਾਇਆ ਹੀ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਹੋ ਨਿਗੋ ਅਰੁ ਉਹ ਜੋ ਗਰੁਸ
 ਦਾਇ ਨਿਗੋ ਸੇਕਿ ਉਕਰਿ ਕਹ ਨਿਗੋ ਜੋ ਹਮ ਹੀ ਹੋ ਹੋ ਕੋ
 ਈ ਨਹੀ ਅਰੁ ਇਕੁ ਆਖ ਨਿਗੋ ਜੋ ਹਮ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਅਰੁ ਇ
 ਕੁ ਆਖ ਨਿਗੋ ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਆਗਿ ਆਪੈ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਅਰੁ
 ਸਿਖ ਬੁਖ ਧਾਰੀ ਆਖ ਨਿਗੋ ਜੋ ਏਈ ਗੁਰੂ ਪੈ ਨਿਆ ਮਾਇ
 ਆਵੇ ਬੁਖੇ ਅਹਿ ਕਾਰੀ ਓਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਾਗਿ ਨਾ ਨਿਗੋ ਅ

ਰਜਿਨ ਦੇਖੋ ਦੇਖੀ ਸਿਖੁ ਕਹਾਇਆ ਥਾਅਰੁ ਆਖਨਿ
ਗੋਜੇ ਅਸਾਂ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਓਹ ਸਭੇ ਨਰ ਕਜਾ ਵਨਿਗੇ।
ਜਿਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਹਾਨਿਗੇ ਅਰੁ ਜਿਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰਖਿ ਲਏ
ਗਾਤਿ ਨਾਕ ਓਆਪਣੀ ਸਚ ਣੀਰ ਖੇਗਾ। ਤਿਨ ਹੀ ਕੇ
ਪਰ ਬਾਇ ਇਹ ਗਿਰਿ ਬਰਹਿਤਾਂ ਚਲਾਨੇ ਕਾਹੇ ਇਆਏ
ਜਿਸ ਦੇ ਮਨੇ ਤੇ ਓਧਾਰੁ ਹੋਇਗਾ ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ ਰਹੈਗਾ।
ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਗਿ ਆਸੇ
ਦਾ ਨੁਇਨਾਂ ਨੀ ਆਨੇ ਹੋਇਆ ਹੋਗਾ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੇਗਾ ਸੁਏ
ਗਾਕ ਮਾਏਗਾ ਸੇਓ ਪਰੈਗਾ ਅਰੁ ਜੇ ਸਿਖ ਖਾਲਾ ਸੇਸੀ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾਹੇ ਇਗਾ ਸੇਹੋ ਰੁਦੁ ਸਰੇ ਮਨੁ ਖਕੇ ਜਾਂ

ਮੋਨੇ ਮੰਨੈ ਗਾਨਾ ਹੀ ਜਹਾਂ ਜੋ ਤਿਸ ਬਦ ਕੀ ਹੋਇ ਗੀ ਤਹਾਂ ॥ ੩੧੮ ॥
 ਪੁਜਾ ਕਰਨੀ ਅਰੁ ਕਈ ਸੁਠੇ ਗੁਰੁ ਕਹਾਇ ਨਿਗੋਓਇ
 ਨ ਮੰਨਿਗੋ ॥ ਤਬ ਇਕ ਮਰਦ ਕਾ ਚੋਲਾ ਉਠੇ ਗਾ ਅਰੁ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਰੁ ਜੋ ਕੋਈ ਪੰਥੁ ਸੁਠੁ ਠਕ ਮਾਵਨ
 ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਗਾ ਸੋ ਸਰੁ ਕਾਨਾ ਸੁਕਰੈ ਗਾ ਅਰੁ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿ
 ਨੁ ਏ ਗਾ ਅਰੁ ਮਾਰਗ ਇਸ ਗਿਰੀ ਥਕੇ ਚਲਾਏ ਗਾ ॥ ਤਬ
 ਸਰੁ ਕਿਸੇ ਕੀ ਕਬੂਧਿ ਕਾਨਾ ਸੁਹੋਇ ਗਾ ॥ ਸਬੁਧਿ ਕਾ ਪ੍ਰ
 ਗਾ ਸੁਹੋਇ ਗਾ ਪਰ ਮੁਦ੍ਰਿਨੁ ਏ ਗਾ ॥ ਤਬ ਬਹੁਤ ਚਿਹੁਇ
 ਸੀ ਜੁਗ ਤਿਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤੇ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਮਰਦ ਕਾ ਚੋਲਾ
 ਜੋ ਉਠੇ ਗਾ ਸੋ ਅਪਨੇ ਪਾਲਾ ਸੇਹੀ ਉਠੇ ਗਾ ॥ ਸੋ ਉਸ ਦ੍ਰਿਚਿ

ਕਲਾਆਪਣੇਪ੍ਰਗਾਸਕੀਬਖਸੀਏਗੀ॥ਬੰਦਗੀਕੀਤ
ਰਫਗੁਰਹਾਈਬਖਸੀਏਗੀ॥ਪਰਗੁਰੂਉਹਭੀਸਦਾਏ
ਗਾਨਾਹੀ॥ਇਸਖੀਸਿਵਾਇਸ੍ਰੀਅਕਾਲਪੁਰਖਕੀਆ
ਗਿਆਸਿਉਹਿਕਹੋਰਬੰਦਗੀਮੁਸਲਮਾਨਉਠੇਗਾ॥
ਪਛਮਦਿਸਾਤੇਸੇਮਹਾਂਬਲੀ॥ਤੁਬਉਸਕੇਨਾਸਕਰ
ਨੇਕੇਨਮਿਤੀ॥ਅਰੁਸੰਤਖਾਣਾਸੇਕੀਰਛਿਅਕੇਵਾਸ
ਤੇਜਗਬਦਲਾਕੇਪ੍ਰਗਾਸੁਹੋਇਗਾ॥ਦੀਵਾਨੁਲਾਰੈਗਾ
ਸਤਿਗੁਰੂਕਾਵਰਤਾਰਾਵਰਤੇਗਾ॥ਜੋਕੋਈਇਨਾਰਹਿਤ
ਦੇਪੰਥੁਚਲੇਗਾਸਤਿਕਰਿਮੀਨੈਗਾ॥ਸਿਪਾਰਗਿਰਾਮੀ
ਹੋਇਗਾ॥ਅਤੇਇਸਦੁਨੀਆਂਬਿਖੈਸੁਖਾਲਾਰਹੈਗਾ॥

ਤੇਉ ਸਕੇ ਸੰਗੀਤ ਰਹਿਗੋ॥ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਆਂ ਪਿਛਲੀ ੨੧੯
 ਅੰਕੁਲੀ ਕਾਉ ਪਾਰੁ ਹੋਇਗਾ॥ ਅਚ ਪਰਮ ਲੋਕ ਬਿਖੈ ਜ
 ਹਾਂ ਸਚੁ ਖੰਡੁ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸੰਤ ਖਾਲਾ ਸਾਸੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ
 ਸੰਗਤਿ ਹੈ ਤਹਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਗਾ॥ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਰਹਿਤਾਂ ਕਉ ਕਮਾਵੈਗਾ ਸਚੁ ਕਰਿ ਮੰਨੈਗਾ॥ ਸੋ ਉਪਰੈ ਗਾ
 ਪਹਿਲਾ ਬਚਨੁ ਰਹਿਤ ਕਾ ਇਸ ਕੇ ਉਪਾਰ ਕਰਨਿ ਕਾ ਮਨ
 ॥ ਤਾਂ ਆਗਿ ਆਸੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਜੀ ਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ
 ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉ ਇਹੁ ਚਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਜੋ ਪਹਿਰਗਾਤਿ ਪਿਛਲੀ
 ਰਹੈ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠੇ॥ ਉਠਿ ਕਰਿ ਤਾਜੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲਿ
 ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਜਾਵੈ ਜੋ ਕਦਾਂ ਚ ਦੇਹੀ ਨੂਤਾ

ਜਾਪਾਣੀ ਨਾਮਾਠ ਕਨਹੋਇ ਤਾਂਗਰਮ ਕਰਿ ਕੈ ਪਾਣੀ ਕੇ
ਸਾਥਿ ਨਾਵੈ ਸਿਰ ਪਾਣੀ ਪਾਵੈ ਜੇ ਬੇਗ ਪਾਣੀ ਹੋਇ ਤਾਂਗ
ਰਮੁ ਕਰਿ ਲੇਵੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਦਾਂ ਚਜਾਵੈ ਜੇ ਕੋਈ ਸਬ ਬੁਨ
ਬਢੇ। ਅਥਵਾ ਪਾਣੀ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਅਕੈ ਦੇਹੀ ਨੇ ਕਢੁਹੀ
ਲਾਹੋਇ। ਤਾਂ ਮੁਹਰ ਬਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਗੋਰਿ ਅੰਤ ਕਪੋਇ ਲੇ
ਵੈ ਅਰੁ ਇਕ ਨਾਮੁ ਪਾਕੀ ਨਾਂਈ ਪਾਕ ਨਾਮ ਪੜੈ। ਤਬ ਉਤ
ਸਮੈ ਮੁਹਰ ਬਦੇ ਕਰਿ ਪੜੈ। ਸਤਿਵਾਰੀ ਜਾਦਿ ਪੜੈ ਤਬ
ਹੀ ਹਥਾਂ ਨਾਲਿ ਦੇਹਿ ਸਾਰੀ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜੀਉ ਪਾਣੀ
ਸਾਥਿ ਪੁਈ ਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਜੁਗ
ਤਿਤ ਦਿਕਰੈ ਜੇ ਪਾਣੀ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ। ਅਕੈ ਦੇਹ ਸਹਦੀ

ਨਾਹੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਪਹੁੰਚਾਤਿ ਰਹਦੀ ਏਹਿ ਕਿਰ
 ਤਿ ਦੇਹੀ ਦੀ ਕਰੋ। ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਨਾਪੁਤੇ ਨਾਪੁ ਪੈਰੇ ਨਾਲੇ
 ਅਨੰਦ ਪੰਜ ਵੇਰੀ ਪੈਰੇ। ਜੋ ਜਾਨੈ ਕਛੁ ਕੀ ਮੁਦੁਨੀ ਅੰਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਆਰਤੀ ਕਰਿ ਕੈ ਮਥਾ ਦੇ ਕੈ। ਮਥਾ
 ਟੇਕ ਕੈ ਕੀ ਮੁਨੀ ਉਠੇ। ਜੋ ਕੀ ਮੁਆਇਜਾ ਨਹ ਹੋਵੈ ਕਿਆ
 ਮੁਸਕਲਾ ਕਿਆ ਆਸਾਨੁ ਸਕੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋਵਹਿ।
 ਅਰੁ ਜੋ ਜਾਣੈ ਕਿਛੁ ਕੀ ਮੁਨਾਹੀ ਦਿਲੈ ਹੈ ਤਾਂ ਪੈਰੀ ਗਿਰਿਥ
 ਪਾਤੇ ਸਾਹੀ ਪਹਿਲੀ ਤੇਲੈ ਕੈ ਅਰੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨਾਂ ਵੀਤੇ
 ਲੈ ਕੈ ਜੋ ਬਾਣੀ ਹੋਸੇ ਪੈਰੇ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਗੁਰੂ ਪੜਾਏ ਫੇਰਿ
 ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਆਰਤੀ ਪੜ੍ਹਿ ਕੈ ਮਥਾ ਦੇ ਕੈ। ਆਪਣੀ ਬੇ

੩੨੦

ਨਤੀਆ ਜਨੀ ਕਰੈ ਜੋ ਮੁਝ ਪਤਿ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ
 ਸੁਖਾਲੀ ਸਾਸੀ ਗੁਰੂ ਚਿਤਿ ਆਵੈ। ਏਹਿ ਆਪਨੀ ਬੇਨ
 ਤੀ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਨੀ ਨਾਮ ਅਤਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਿਰਤਿ ਜੁ
 ਗਤਿ ਉਠਿ ਲਾਗੈ। ਪਰੁ ਪਿਅਰੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਨਾਲਿ
 ਰਾਖੈ। ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਪੈ ਸੁਰਤਿ ਇਸਦੀ ਚੇਲਾ ਹੈ ਮਨ ਬ
 ਚਕਰ ਮਏ ਕੁ ਅੰਗ ਪੈ। ੨॥ ਦੁਤੀਆ ਬਚਨੁ ਰਹਿਤ
 ਕਾਹੁ ਕਮੁ ਹੈ। ਜਾਣੈ ਜੋ ਪਹਰਦਿ ਨ ਆਇ ਆਪੈ ਤਾਂ ਠੇ
 ਰਿ ਹਸ ਪੈਰ ਗੋਡਿ ਅੰਤ ਕਿਧੈ ਇਕਰਿ ਹਿਕੁ ਵੇਚੀ ਜਪੁ ਜਾ
 ਪੁਦੈ ਵੈ ਪੈਰੈ ਫੇਰਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਜਾਨੈ ਅਸੁ ਵ
 ਪਤਿ ਅੰਬ ਨਿਗੀ ਅੰਦੁ ਦਾਤਾਂ ਹਸ ਪੈਰ ਪੈ ਵੇਣਾ। ਪੈਇ

ਕੋਇ ਹਜੁ ਗਤਿ ਕਰੈ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਕੁ ਧਿਆਨੁ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ
 ਲਾਪੁਰਖ ਜੀ ਕਾ ਕਰੈ ਅਰੁ ਪਾਕੀ ਨਾਂ ਦੀ ਪਾਕ ਨਾਮੁ ਪੈਰੈ
 ਜੋ ਦੇਹੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ॥ ਫਿਰਿ ਏਹਿ ਜਾਨ ਕਰਿ ਪੜੈ ਮਨ
 ਬਿਖੈ ਸਤਿ ਵਾਰੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਅਕਾਲਾਪੁਰਖ ਜੀ
 ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਹਾਂ ॥ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿ
 ਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥
 ਚਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਅਰੁ ਬਰਨ ਜਾਤਿ ਅਰੁ ਪਾਤਿ ਨਹਿ ਨ ਜਿ
 ਹ ॥ ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਰੁ ਚੇਖ ਭੇਖ ਕੇ ਓਕਹਿ ਨ ਸਕਤ ਕਿਹਾ ॥
 ਅਚਲਾ ਮੂਰਤਿ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਸਿ ਤੋ ਜਿ ਕਹਿ
 ਜੈ ॥ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਇਣ ਸਾਹੁ ਸਾਹੁ ਗਾਨੁ ਗਾਇ ਜੈ ॥

ਕਿਉਵਣਿ ਮਹੀ ਪਸੁਰਨ ਰਾਮ ਸੁਰਨੇ ਤਨੇ ਤਬ ਨ ਤਿਨ
ਕਹਤਾ ਤਵ ਸਰਬ ਨਾਮ ਕਥੈ ਕਉ ਨ ਕਰ ਮਨਾ ਮਬਰ
ਨ ਤ ਸੁਮਤਿ ॥ ੨ ॥ ਏਹੁ ਪੈਰੈ ਸਾਰੇ ਜਾਪੁ ਜਾਪੁ ਪੈਰੈ ਦਾਠ
ਯੁਗੈ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਕਈ ਜਗੁਰ ਕਿਤੇ ਜਾਣੈ ਦਾਕੀ ਮੁਹੇ
ਵੈ ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਕਿਛੁ ਪਨਿਨ ਸਕੈ ॥ ਤਾਂ ਇਤਨਾ ਹੀ ਪੈਰੈ
॥ ਪਰੁ ਇਸਨੇ ਇਹੁ ਚਾਹੀ ਐ ਜੋ ਹਜਾਰ ਕੀ ਮੁਛ ਡਿਕੈ ਜ
ਰੂਰਿ ਜੁਗਾਤਿ ਨਾਲਿ ਪੈਰੈ ॥ ਤਿਤੀ ਆਬਚਨੁ ਰਹਤ ਕਾ
ਜ ਬਜਾਣੈ ਦੁਇ ਘੜੀ ਅੰਦਿ ਨਰਹਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਸੋ ਦਰੁ
ਰਹੁਰਾ ਸਿਨਾ ਲਿਪੈਰੈ ॥ ਜਾਂ ਭੋਗ ਪਵੈ ਤਾਂ ਦੋਵੈ ਜਪੁ ਤੇ
ਜਾਪੁ ਪੜਿਕੈ ਮਥਾਟੈ ਕੈ ॥ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਆਖੈ ਜੇ

ਹਉਅਪਗਪੀਹਾਂ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ਹੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਿ ੨੨੨
 ਲੋਹਾ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਮਿਠਾ ਲਾਗੈ ਨਾ ਮੁਚਿ ਤਿਆਵੈ ਜੀ ਤੇਰੀ
 ਸਰਨਿ ਜਾਂ ॥ ੪ ॥ ਚਉਥਾ ਬਚਨੁ ਰਹਿਤੁ ਦਾਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜਬ
 ਜਾਨੈ ਰਾਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਸਭੁ ਨਾਂ ਕੀ ਮਾਂਦੁ ਨੀਅਾਂ ਦਿਅਾਂ ਸਿਉ
 ਫਾਰਕੁ ਹੋਇ ਰਹਿਅਾਂ ॥ ਤਾਂ ਬਾਣੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਹਿ
 ਲੀ ਤੇ ਲੋਕ ਬਿਦਸਵੀ ਦੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੁ ਹੋਰੁ ਬਾਣੀ ਗਿ
 ਰੁਖੀ ਹੋਰਨਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਅੰਦੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪੈੜਾ ਕੀਰਤ
 ਨੁ ਕਰੈ ॥ ਜੋ ਜਾਣੈ ਨਿਦਾ ਬਹੁਤੁ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀਰਤਿ ਸੋ
 ਹਿਯਾ ਪਵਿਕੈ ਸੋਇ ਰਹੈ ॥ ਮਨੁ ਆਪਣਾ ਓਤਵੇ ਲੇਵਾ
 ਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਬਿਖੈ ਰਖੈ ॥ ਉਪਰਿ ਸਾਸੁ ਨਾ ਕੁਤੇ

ਵਾਹਸੇਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਤਲੇ ਕਾ ਸਾਸੁ ਗੁਰੂ ਸੇਢੈ ਰੈ। ਵਾਹਗੁ
ਰੂਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰੈ। ਸੁਰਤਿ ਜਾਗਤੀ ਰਹੈ। ਅਰੁ ਕਰਮ
ਕਠਿਲੇ ਕਾਰਿ ਸੰਗਿ ਸੇਵੈ। ਆਪਣਾ ਮਨ ਹੋਰ ਤਠਠਿਰ
ਬਿਖੈ ਜਾਵਣ ਨ ਦੇਇ। ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਏਹੁ ਰਹਿਤ ਕਮ
ਵੈ ਅਥਵਾ ਮਰਦੁ ਅਥਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਪਾਗਗਿ ਰਾਮੀ
ਹੋਇਗਾ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਕਾਲਾ ਪੁਰਖੁ ਨੀਕੇ ਪੰਥਕਾ ਸੁ
ਖੁ ਦੇਖੈਗਾ। ਅਰੁ ਸਭੁ ਤੇਵਰੀ ਰਹਿਤ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਮਿਥਿ
ਆਨ ਬੋਲੈ। ਮਰਦੁ ਹੋਇਕੈ ਪਰਨਾਰੀ ਕਾ ਸੰਗੁ ਨ ਕਰੈ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੋਇਕੈ ਪਰਾਏ ਮਰਦੁ ਨ ਦੇਖੈ। ਲੋਕੁ ਨ ਕਰੈ
ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਕਰੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨ ਕਰੈ ਬਹੁਤੁ ਮੋਹੁ ਨ ਕਰੈ। ਨਿੰਦਿ

ਆਨਕਰੈ॥ ਅਰੁ ਅਸਤੁਰੀ ਨ ਬੋਲੈ॥ ਅਰੁ ਮੈ ਸਾਸਤਿ
ਰੀ ਨ ਬੋਲੈ॥ ਜੋ ਕਿ ਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹੋ ਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਅਰੁ ਕਿਛੁ ਕਰੈ
ਸੇ ਮਾਤਿ ਹੀ ਕਰੈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੇ ਸਮਝੈ ਕੈ ਕਰੈ॥ ਅ
ਰੁ ਅੰਤ ਕਾਲ ਨ ਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ॥ ਅਰੁ ਅਪਣਾ ਚਲਾ
ਣਾ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਤੇ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾ ਰੈ ਰੁਲੈ
ਨਾਹੀ॥ ਭੁਓ ਕਰੈ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਸਾਂ ਹੀ ਤੇ ਕਿਤੈ ਸਾਸਿ ਚਲਾ
ਨਾਹੈ॥ ਕੋਈ ਸਾਸਿ ਬਿਰਥਾ ਚਲਾਣੈ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ॥ ਦੁ
ਖਾਵੈ ਕਿਸੈ ਕਠਿ ਨਾਹੀ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲੈ॥ ਜੋ ਕੋਈ
ਬੁਰਾ ਕੁਲਾ ਕਰੈ ਮਨ ਬਿਖੈ ਲਿਆਵੈ ਨਾਹੀ॥ ਭਾਵੈ ਕੋਈ
ਆਦਰੁ ਕਰੈ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਅਨਾਦਰੁ ਕਰੈ ਹਰਖ ਸੋਗ

ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਨਾ ਕਰੈ। ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰਨ ਕਰੈ।
ਧਰਮ ਕੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਖਾਏ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਅਕਾਲ ਪੁ
ਰਖੁ ਹੈ। ਹੋਰਤਾ ਕਿ ਤੈਵਲ ਦੇਖੈ ਨਾਹੀ। ਮਟਮਤੀ ਦੇਵੀ ਦੇ
ਵਤਾ ਬੁਤਤੀ ਰਸ ਬਰਤ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜੀਤ ਪੀਰ ਪੁ
ਰਖ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਪੁਛਿ ਨ ਲੇਵੈ। ਤਰਪਣੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਸੰਧਿ
ਅਹੋਰਤ ਕਿ ਤੈਵਲ ਦੇਖੈ ਨਾਹੀ। ਮਨੁ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰੀ ਅ
ਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਗ ਬਿੰਦ ਬਿਖੈ ਰਖੈ ਅਰੁ ਸੰਤ
ਖਾਲ ਸਾਜੈ ਇਸ ਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ
ਖੈ। ਅਰੁ ਸੁਪਾਰਸ ਸਰੁ ਖਾਲ ਸੇਕਾ ਹੈ। ਸੇਕਉ ਨ ਖਾਲ
ਸਾਹੈ ਨਿ। ਜਿਨੀ ਕਿਨੀ ਆਪਨ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਨੁ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕਉ ਸਉ ਪਿਆਰੈ ॥ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਾ
 ਉਨ ਕਉ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਨਾਹੀ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਆਸਾ ਨਾਹੀ
 ਕਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਆਪਨੀਆਂ ਕਉ ਜੀ ਤਬੈ ਠਹੈ
 ਨਿ ॥ ਅਰੁ ਚਿਤ ਵਨੀ ਆਪਨੀ ਕਉ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
 ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਰਬਿਦ ਬਿਖੈਰਾ ਖਿਆਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਜਾਨੈ
 ਜੋਏ ਹੁਜੀ ਉਸੀ ਸਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਤੇ ਨਿਹ ਚਿਤ ਹੋਇਆਰੈ ॥
 ਅਤੇ ਅਬਸਾਸ ਬਿਰਥੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਬ ਆਪਨਾ ਮਨੁ
 ਪਰਮ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰੂ ਬਿਖੈਰ ਖੈ ॥ ਇਸ ਕਉ ਜਾਸਿ ਗਿਰਾ
 ਸਿ ਇਉਂ ਚਹੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਵੈ ਕੈ ਸਾ ਕੰਮ ਖਾਜਰੁ ਰਕਾਹੈ
 ਵੈਦੁਨੀ ਅਕਾਪਰੁ ਸੁਰਤਿ ਆਪਣੀ ਗੁਰੂ ਬਿਖੈਰ ਖੈ ॥ ਅ

ਰੁਆਪਨੀ ਕਰਨੀ ਸਿਮਰਨਿ ਜੁਗਤਿ ਜਪਤ ਪਜੇ ਕਿਛੁ
ਗੁਰੂ ਕਰਾਏ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਜਲਾਏ ਨਹੀ ॥ ਜਿਤ ਨਾਪੜਦੇ
ਇਥੈ ਅਰਾਧੇਗਾ ਤਿਤ ਨਾਹੀ ਫਲੁ ਹੋਇਗਾ ॥ ਅਰੁ ਦਰ
ਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ॥ ਸਦਾ ਇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਚਰਨ ਕ
ਵਲਾ ਨਾਲਿ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ॥ ਲਗੀ ਰਹੈਗੀ ॥ ਪਰੁ ਆਪਨ
ਭੇਦੁ ਜੁਗਤਿ ਸਿਮਰਨੁ ਰਹਿਤ ਕਾਜਾ ਹਿਰਕਰਨਾਂ ਡਿਛੁ
ਹੈ ॥ ਇਨੀ ਕੀ ਮੀ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਜੋ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁ
ਰਖੁ ਸੋ ਭਿਜਤਾ ਨਾਹੀ ਅਰੁ ਗਿਏਤਾ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਗਿਏਤਾ ਭੀ
ਜਤਾ ਕਿਸ ਬਾਤਿ ਮੈ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਾਤਿ ਮੈ ਗਿਏਤਾ ਭਿਜਤ
ਹੈ ॥ ਸੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਪਨ ਚਲਾਨਾ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡ

ਲਾਤੇਜਾਨੈ॥ ਜੋਸਾਸਆਵਤਾਹੈਅੰਦਰਿਤੇਬਾਹਰਿਆ ੨੨੫
ਵੈਕੇਫੇਰਿਨਆਵੈ॥ ਏਹਜਾਨਕਰਿਆਪਨੀਦੇਹਤੋਬਿ
ਰਕਤੁਰਹੈ॥ ਜਬਜਾਨੈਏਹਿਪ੍ਰਾਨੀਜੋਮਨਬਚਕ੍ਰਮਦੇ
ਹਤੋਬਿਰਕਤਹੁਆਹੈ॥ ਤਬਸ੍ਰੀਅਕਾਲਾਪੁਰਖਕਉਹਿ
ਰਦੇਸੈਅਪਨੇਉਪਰਿਹਰਿਦਮ॥ ਹਜਰਹੀਜਾਨੈ॥ ਤਬ
ਇਸਕਉਕੋਈਇੰਦ੍ਰੀਨਸੰਤਾਵੈ॥ ਆਪਹੀਸੈਬਿਨਾਸੁ
ਉਪਜਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਸਭਨਾਂਸੁਖਾਂਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇ॥
ਅਗੁਗਿਆਨਕੀਰਮੈ॥ ਅਰੁਜੋਕਛੁਸਨਾਸਬਦਬਾਨੀ
ਬਿਖੈਬੋਲਾਣਾਹੈਸੋਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ ਅਰੁਅੰਮ੍ਰਿਤਸ
ਬਦਕੀਰਮੈ॥ ਅਰੁਜੋਕੋਈਬੁਖਾਨਿਗਾਅਰਸੀਹੋਇਤਾਂ

ਓਸਨਾਲਿਆਪਲੀਵੇਡਿਵਿਚੋਜੋਕਿਛੁਸਾਹਿਬਾਦਿਤਾਹੋ
ਇਸੇਵੇਡਿਖਾਇਵੇਡਪਹਰੈਅਰੁਕੇਮੁਕਿਸੇਕਾਜਾਨੈਜੋ
ਮੁਝਤੇਹੋਤਾਹੋਤਾਂਜਾਣੈਜੋਗੁਰੁਕਿਪਾਲਹੋਇਆਹੋਤਾਂਦਿ
ਲਾਨਕਰੈਆਪਨਾਕੰਮਛੋਡਿਕਰਿਓਸਪ੍ਰਾਨੀਕੇਕੰਮਕ
ਓਓਠਿਖੜ੍ਹਾਹੋਇਜਾਣਿਨਦੇਇ। ਗੁਰੁਕਾਰੀਬਾਵਣਾਇ
ਸੀਬਾਤਿਮੈਗੈ। ਜੀਓਕੋਈਜੀਓਗਾਜੀਹੋਇਤਿਓਗਾ
ਜੀਕਰੀਐਦੁਖਾਵੈਕਿਸੈਨੇਨਾਹੀ। ਕੋਈਬੁਰਾਭਲਾਕ
ਹੈਮਨਾਬਿਖੈਲਿਆਵੈਨਾਹੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਕਓਅਪਨਾਮ
ਕਸਕਨਕਰਿਜਾਣੈ। ਜਾਹਾਂਦੇਖੈਤਹਾਂਅਬਿਨਾਸੀਪੁਰ
ਖੁਬਿਆਪਿਅੰਗੁਆਹੀਦੇਖੈ। ਅਰੁਮੁਖਤੇਜੋਬੋਲੈ

ਸੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਬੋਲੈ। ਬਹੁਤ ਗਲਾਂ ਨ ਕਰੈ। ਅਕੈ ਸਬਦੁ ਅ ੨੨੬
ਕੈ ਬਾਣੀ ਅਕੈ ਬਖੈ ਕੀ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਾਇ ਗੁਰੂ ਬਾ ਬੋ ਕੀ
ਆਂ ਸਾਖੀ ਆਂ ਕਰੈ। ਅਕੈ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੈ ਚੁਪ ਸਭ ਤੇ ਉਤ
ਮ ਹੋ। ਅਨੁ ਬਹੁਤ ਰੁਖ ਲਾਗੈ ਤਾਂ ਪਾਏ ਕੁਰੇ ਉਪਰਿ ਨ ਕੁਰੇ
ਅਤੇ ਨਿਦਾ ਦੀ ਸਿਰਜਾ ਦਾ ਕਰਿ ਛੋਡੈ ਸਿਵਾਇ ਸਿਰਜਾ
ਦਾ ਸੋਇ ਜਾਵੈ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਅਪਨਾ ਸਰਵੰ ਸੁਕਿਆ ਪੁਤ੍ਰ
ਕਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਿਆ ਹੋਰੁ ਲੋਕੁ ਕੁਟੰਬ ਕਿਆ ਪਨ ਸਭੁ ਕੈ
ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਨਾ ਹੀ। ਇਉਂ ਹੀ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਜੇ ਮੈ ਹੁਕ
ਮੁ ਸੋ ਆਇ ਆਹਾਂ ਮੁਸਾਫਰੁ ਹਾਂ ਇਨ ਮੈ ਆਇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ।
ਜਿਉ ਸਰਾਂ ਇਮੈ ਮੁਸਾਫਰੁ ਵਸੇ ਗਲੇ ਤਾਹੈ ਤਿਉ ਇਨ ਮੈ

ਮੇਰਾ ਵਸੇਰਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਮਿਤਿ ਅਪਨੀ ਕਉ ਸੁਪਨੇ ਤਰਿ ਕ
ਰਿ ਜਾਏ। ਜੇ ਮੈ ਉਹੀ ਮੁਸਾਫਰੁ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾ
ਏ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਹੀ। ਰਾਤਿ ਕਾਰਣਿ ਆਇ ਇਕ
ਠੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਜਿਥੇ ਦਿਨੁ ਹੋਇ ਆਤਿ ਥੈ ਆਪੋ ਆਪਨੀ ਰਾ
ਹੀ ਉਠਿ ਜਾਨਿਗੇ। ਇਸੁ ਕਰਿ ਕੈ ਮੈ ਹੁਣਾ ਗਾਵੈ ਨਾਹੀ।
ਉਦਾਸੁ ਹੀ ਰਹੈ। ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਲੀਲਾ ਵਰਤਾਰਾ ਦੇ
ਖ ਕੈ ਉਦਾਸੁ ਹੀ ਰਹੈ। ਅਰੁ ਮਨੁ ਆਪਨਾ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ
ਬਿਖੈਰ ਬੈ। ਪਰੁ ਸਾਰੀ ਰਹਿ ਤਏ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕ
ਲਾਪਾਵੈ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਅੰਦਰੁ ਆਪਣਾ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦੇਵੈ
ਨਾਹੀ। ਪਰੁ ਕਿਰਤਿ ਰੁਜਗਾਰੁ ਕਰਤਾਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੁ

ਛਰੁਜਗਾਰਤੇਗੁਰੂਦੇਵੈਸੇਓਸਸਿਓਦਸੰਵਾਹਿਸਾਸੀ
 ਅਕਾਲਾਪੁਰਖੁਜੀਦਾਨੁਦਾਕਰਿਰਖੈ॥ਅਰੁਜੇਕਛੁਮੰ
 ਨਤਿਹੋਵੈਅਰਦਾਸਿਹੋਵੈਸੇਭੀਨੁਦਾਕਰਿਰਖੈ॥ਅਰੁਅ
 ਪਨੇਗਿਹਬਿਖੈਗੁਰੂਸੀਅਕਾਲਾਪੁਰਖੁਜੀਕਾਕੋਠਾਕਰਿ
 ਰਖੈ॥ਜੇਜਾਣੈਕੋਈਸਿਖੁਸਾਧੁਕੋਈਅਰਬੀਗਾਰੀਬੁਹੋ
 ਏ॥ਤਿਸਕਉਕੋਠੇਸਿਓਦੇਵੈ॥ਕਿਉਜੇਏਹੁਖਜਾਨਾਗੁ
 ਰੂਬਾਬੇਕਾਹੈ॥ਜੇਇਸਗੁਰੂਕੇਖਜਾਨੋਵਿਚਹੁਸੀਅ
 ਕਾਲਾਪੁਰਖੁਜੀਕੇਸੰਤਾਂਸਿਖਾਂਕੇਮੁਹਪਾਵੈਗਾਕਪੜੇਪ
 ਹਿਰਾਵੈਗਾਤਿਸਕਾਸਚੇਖੰਡਜੰਮੈਗਾ॥ਅਰੁਕਿਸੀਅ
 ਓਰਅਰਬੀਏਕਉਚਾਹੀਐਤਉਭੀਦੇਵੈਅਰੁਉਸਪ੍ਰਾਨੀ

ਕਉਕਹਿਦੇਵੈ। ਜੇਹੇਭਾਈਜਬਗੁਰੂਬਾਬਾਤੇਰੀਜਮਈ
ਅਤਿਕਰੋਗਾਕੁਸਾਇਕਕਰੋਗਾਤਬਏਹੁਪੈਸਾਪਹੁਚਾ
ਇਦੇਵਣਾ। ਅਕੋਆਪਲੈਪਾਸਿਜਹਾਂਗੁਰੂਸ੍ਰੀਅਕਾ
ਲਾਪੁਰਖੁਜੀਕਾਖਜਾਨਾਹੈਤਹਾਂਇਸਗੁਰੂਕੀਕਉਡੀਕ
ਉਰਾਖਣਾ। ਪੁਰੁਇਸਖਾਲਸੇਕਉਚਾਹੀਐਜੇਇਸਖ
ਜਾਨੇਸਿਉਪੁੰਨੀਲੇਵੈ। ਅਰਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕਰਿਖਾ
ਏ। ਜਾਨਿਗੁਰੂਬਾਬਾਕਿਛੁਨਛਾਵੇਇਤਦਿਪੈਸੇਪਹੁਚਾ
ਇਦੇਇ। ਅਕੋਆਪਲੈਪਾਸਿਰਖੇ। ਅਕੋਜਹਾਂਸ੍ਰੀਅਕਾ
ਲਾਪੁਰਖੁਜੀਕਾਖਜਾਨਾਹੈਇਤਹਾਂਰਖਣਾ। ਇਉਹੀਗੁ
ਰੂਕੀਕਉਡੀਕਾਬਿਉਹਾਰਕਰਤਾਰਹੈ। ਤਬਉਸਖਾਲ

ਸਿਰਕੇਸਰਬੈਦੂਰਿਨਕਰੈ। ਭੁਝੈਨਕਰੈ। ਇਹਰਹਿਤਾਂਇ
 ਸਾਗਿਰਥਾਬਿਖੈਹੁਕਮੁਹੋਆਹੈ। ਸੋਜਿਸਪ੍ਰਾਨੀਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਨਿਸੋਉਸਮੈਬਾਸੁਗੁਰੂਬਾਬੇਕਹੋਇਗਾ।
 ਗੁਰੂਉਸਕਾਓਹਗੁਰੂਕਾ। ਅਰੁਉਸਕੇਬਚਨਾਂਸਿਉ
 ਅਓਰਕਾਭੁਲਾਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਜੋਕੋਈਸੁਨਿਕੈਮਨਬਿ
 ਖੈਕਹੈਜੋਗੁਰੂਇਨਾਂਰਹਿਤਾਂਦੀਰਹਤਕਰਾਏਤਾਂਮੁਝ
 ਪਾਪੀਦਾਭੀਉਧਾਰਹੋਇ। ਤਾਂਉਸਨੂੰਗੁਰੀਅਤਕਾਲਾਗੁ
 ਰੂਸਹਾਈਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਜੋਇਹਰਹਤਾਂਕਮਾਵੈਗਾ
 ਤਾਂਉਸਨੂੰਗੁਰੂਸ੍ਰੀਅਕਾਲਾਪੁਰਖੁਕਿਆਸਿਖਾਂਨਾਲਿ
 ਕਿਛੁਸਾਂਝਰਹੈਰਹਿਨਾਹੀ। ਪਰੁਗੁਰੂਸ੍ਰੀਅਕਾਲਾਪੁਰ

ਖੁਸਕੁਕਾਉਧਾਰੁਕਰੈਗਾ। ਅਰੁਇਕਜੇਬੇਮੁਖਹੋਵਨਿ
ਗੋ। ਸੋਗੁਰੂਜਾਮਾਂਬਦਲਾਨੇਕੇਸਮੇਜੇਬਚਨੁਹੋਏਹੈਨ
ਸੋਮੰਨਹਿਗੋਨਾਹੀ। ਆਖਨਿਗੋਜੇਗੁਰੂਅਬਪੁਰਬ
ਤੇਪੋਦਾਇਤਨਿਅੰਦਿਨਾਨੋਹੋਇਗਾ। ਅਰੁਮਨੁਖਾਨੇ
ਗੁਰੁਕਰਿਬੈਠਾਇਨਿਗੋ। ਸ੍ਰੀਅਕਾਲਪੁਰਖਨਮੰਨ
ਨਿਗੋਨਾਹੀ। ਆਖਨਿਗੋਜੇਕਹਾਂਹੋਕਿਛੁਨਦਰਿਅ
ਵਦਾਹੈ। ਅਰੁਆਖਨਿਗੋਜੇਅਸੀਪਰਤਖਗੁਰੁਕਾਦ
ਰਸਨੁਕਰੇਹਾਂ। ਅਰੁਜੇਕੋਈਹੁਕਮੁਮੰਨਿਕੈਸ੍ਰੀਅੰਕਾ
ਲਪੁਰਖਗੁਰੂਨੂੰਅਪਠਾਕਾਰਿਜਾਣੇਗਾਉਸਕੇਜੀਅ
ਕੇਲਾਗੁਹੋਵਨਿਗੋ। ਸੋਅੰਤਕਾਲਨੇਬਖਸੀਅਹਿਗੋ

ਨਾਹੀ। ਭਾਰੀ ਸਜਾਇ ਪਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਇਨ ਤੇ ਸਿਵਾਇ
 ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੈਗਾ ਸੇ ਸਬੁ ਬਖਸੀ ਐਗਾ ਸੇ ਲਾਈਏਗਾ
 ਸੇ ਕਿਸ ਦਾਸ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸਾਂਗੁ ਬਖਸੀ ਐਗਾ।
 ਇਹ ਜੇ ਅਸਲ ਜਾਮਾ ਹੈ ਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਕਾ ਹੈ ਸ
 ਕੁਸਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰੈਗਾ। ਅਰੁ ਸਾਂਕਾ ਨਾ ਪੁਜਾ ਪੈ
 ਸਾ ਸਿਸਾ ਸਿਜੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵੈਗਾ ਉਸ ਨੇ ਸ
 ਹਾਈ ਹੋਇਗਾ। ਇਸ ਨਾ ਮੇਕਾ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰਮੁਖਾਂ
 ਨੇ ਅਠੇ ਪਹਰ ਹੋਇਗਾ। ਇਹ ਜਾਮਾ ਜੇ ਡਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਬ
 ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਸਬੁ ਸਮੇਜ ਨਾਈਏਗਾ ਜੇ ਇ
 ਹ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੀਵਾਨੁ ਲਾਗੇਗਾ ਸੇ ਇਸੀ

ਜਾਮੇਜੋਤਿਦਾਲਗੋਗਾਮੁਚਰਜੁਰੂਪੁਹੋਇਕੈਉਧਾਰੁ
ਕਰੈਗਾ।ਕਈਜੀਅੰਕਾਰੁਗਤਾਂਕਾਅਪਰਾਧੀਅੰਕ
ਉਨਿਸਤਾਰੈਗਾ।ਅਰੁਆਖਨਿਗੋਜੋਇਸਨੇਨਾਰਾਇ
ਨੁਕਰਿਨਾਵੈਗਾ।ਸੋਈਉਪਰੈਗਾ।ਅਰੁਓਤਸਮੈਖਾ
ਲਾਸੇਕੀਉਸਤਤਿਸੰਸਾਰਮੈਬਹੁਤਹੋਇਗੀ।ਫਿਰਿ
ਓਹਜੋਤਿਦਾਜਾਮਾਉਧਾਰੁਕਰਿਕੈਅਲਿਪਤੁਹੋਇ
ਜਾਵੈਗਾ।ਜਾਮਾਛਡੇਗਾਨਾਹੀ।ਕਿਸਵਾਸਤੇਜੋਜੋ
ਤਿਦਾਹੋਵੈਗਾ।ਕਲਿਜਗਕੇਸਮੈਜੋਸਤਿਜਗਵਰ
ਤੈਗਾ।ਸੋਤਿਸਸਮੈਜੋਤਿਜਗਤਿਕਾਇਸੀਜਾਮੇਜੋਤਿ
ਦਾਪ੍ਰਗਾਸਹੋਵੈਗਾ।ਜੋਕਿਛੁਕਾਰਨਕਰਨਾਹੋਵੈਗਾ

ਸੇਵੇ ਹੁਕਾਰਨ ਹੋਵੈ ਗਾਗਾ ਅਰੁ ਫੇਰਿ ਅਲਿਪਤ ਹੋਇ
 ਜਾਵੈ ਗਾਗਾ ਅਰੁ ਜੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ
 ਹੋਵਨਿ ਗੋਸੇ ਅਪਨੇ ਕਰਾਰ ਉਪਰਿ ਬਚਨ ਪਰਿਸੀਲਾ
 ਸੀਤੋ ਖਪਰਿ ਖੜੇ ਰਹਨਿ ਗੋਗਾ ਜਬ ਫੇਰਿ ਜਗ ਬਦਲੇ
 ਗਾਗਾ ਅਰੁ ਤੇਤਾ ਜਗਾ ਅਵੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਮਾਨੁ ਖਦਯਾ
 ਮਾਪਹਰਿ ਕਰਿ ਟੀਵਾਨੁ ਲਾਈਏ ਗਾਗਾ ਉਸੀ ਭਾਂਤਿ ਪ
 ਰਪੰਨ ਸਾਂਗੁ ਕਰੀਐ ਗਾਗਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਾਮ
 ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਈਐ ਗਾਗਾ ਲਿਖਿ ਜਗਮ
 ਹਿ ਜੇ ਅਪਨੇ ਸਿਖ ਕਰੀ ਅਹਿ ਗੋਸੇ ਓਸ ਸਮੇਂ ਕੁਝੀਆ
 ਇਸਿਲਾਹਿ ਗੋ ਅਰੁ ਮਿਲਾਂਈ ਅਹਿ ਗੋਗਾ ਅਰੁ ਪੈਰੀ

ਪਾਈ ਅਹਿਗੋ। ਏਹ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਖੇਲੈ ਹੈ ਨਿਜੇ
ਕਾਵੈ ਸੋ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਖਾਲਾ ਸਾਜੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕ
ਮਾਵੇ ਨੇ ਕਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨੇ ਏਹੀ ਚਾਹੀਐ
ਜੇ ਕਛੁ ਗੁਰੂ ਫਰਮਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਕਉ ਆਪਨੇ ਬਿ
ਖੈ ਪਿਆਰੁ ਗਾਖੈ। ਅਉਰ ਬੀ ਚਾਰੁ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਨ ਕਰੈ
ਉਸ ਕੀ ਉਹੀ ਜਾਣੈ। ਇਸ ਕਾਇਸ ਹੀ ਸੋਭਾ ਲਾਹੈ। ਪਰੁ
ਖਾਲਾ ਸੇਨੂੰ ਆਵਰੁ ਕਰੈ ਕਾਉ ਕਰੈ ਤਾਂ ਇਸ ਕਾ ਨਿਸਤਾ
ਰਾਹੇਇ। ਧਿਆਉ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਮਾਰ ਗਾਰੀ
ਥਕਾ ਪੁਰਾਹੇਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਨੀਕੀ ਗਛਿ
ਆ॥੨॥